

jeg har det ikke for Ringkjøbing og Viborg Amters og maaskee daarlige nok for Aalborg Amts Vedkommende, men det er hermed ikke min Mening at ville sige, at der ikke derfor nok kan være Rigsdagsmænd, der ligesaa godt eller maaskee bedre end jeg ere localiserede i Hjørring Amt; men, naar nu saadanne andre Localiserede vilde modsigge mig, vilde anføre Noget til at svække hvad jeg har anført som støttet paa Localforholdene, og de ogsaa hente deres Modgrunde fra Localforholdene, saa er det, jeg troer, det maa erkjendes for at være uheldigt, at en ikke ringe Deel, maaskee jeg tør sige Størstedelen, af Thingets ærede Medlemmer maa savne det Localjendstøb, som er fornødent for med Sikkerhed at kunne dømme os imellem, for at det med Sikkerhed kan vides, at den Afgjørelse, vi komme til, er den billigste og retfærdigste. Derfor troer jeg, at det ene Rigtige vil være, at den specielle Fordeling mellem Herrederne indbyrdes overlades til Administrationen, til vedkommende Amtsraad, hver for sit Vedkommende, naturligviis med Forbehold af Ministeriets endelige Afgjørelse. Det er min Mening, at, dersom vi her indlade os paa den specielle Fordeling imellem Herrederne, saa tage vi et Terrain fra Amtsrådene, der rettest bør tilkomme dem som de bedst localiserede, som dem, der bedst ville kunne træffe det saavidt muligt Rigtige, og det er min fulde Overbeviisning, at kun paa den Maade vil kunne opnaaes den billigste og retfærdigste Fordeling. — Derfor har jeg, som sagt, tilladt mig principaliter at foreslaae, at det „for Hjørring Amts Vedkommende bliver ad administrativt Veie at afgjøre, om Bidragets Udredelse skal overtages af Amtsrepartitionensfondet, eller paa hvilke Herreder Repartitionen alene skal finde Sted, og da, i hvilket indbyrdes Forhold. Egnende Ordning kan ogsaa finde Sted for de øvrige Amters Vedkommende, forsaavidt angaaer den paa Landdistricterne faldne Andeel af Beføstningerne.“ Jeg skal nu tillade mig at afvente Udtalelserne her i Thinget, navnlig fra den højtærede Ministers Side, og derefter bestemme mig for, hvormeget eller hvorlidet jeg vil tillade mig at lade komme til Afstemning.

Indvigningsministeren: Hvad angaaer det første principale Indvigningsforslag, da skal jeg anbefale Thinget sammé. Jeg maa erkjende, at Udtalelserne i Lovene ere saa bestemte med Hensyn til de to Herreder i Hjørring Amt, at man ikke ad administrativt Veie kan udføre en anden Fordeling, om end de Vedkommende ere enige derom, med mindre dertil gives en bestemt Hjemmel. Forslagsstilleren har iøvrigt allerede bemærket, at Fordelingen maatte approberes af Ministeriet, hvilket er stemmende med den almindelige Lovgivnings Regel om sige Forhold, og det behøver altsaa ikke atter at udtales her i denne Lov. Det principale Forslag har jeg altsaa ikke alene Intet at erindre imod, men jeg skal endog anbefale det, og derved bortfalder naturligviis for mig al Tale om det subsidiære. Jeg kommer da til Hovedpunktet i den hele Sag, nemlig, at Staten ene og alene med 400,000 Rb. skulde betale dette Canal anlæg, hvorimod de Egne, der tildeels selv have samtykket deri, der ligge nærmest, og som derfor fortrinsviis have Fordeel deraf, skulde fritages. Man har taget sig det meget let, naar man har sagt, at det er en Stats sag, at det, at Canalen interesserer Staten, var tilstrækkelig Grund til, at Staten alene skulde betale det Hele; men det er en aabenbar Misforståelse, thi Anlægget kan godt være en Stats sag og dog tillige fortrinsviis interessere en vis Egn. Lovgivningen om Hovedlandeveie, der jo dog ere meest analoge med en saadan Vandvei, har jo paa det Allerbestemteste udtalt, at Egnene omkring dem skulde bidrage Noget til dem, og saaledes have vi i vor Lovgivning i Almindelighed ligesom ogsaa i den nærmest beslægtede Lovgivning fuldkommen Hjemmel for en saadan almindelig Regel, som er tagen til Følge ved dette Lovudkastets Udarbejdelse. Denne Regel er ogsaa her i Thinget anvendt paa andre Anliggender, thi vi have steds her i Thinget — og det er, saavidt jeg skjønner, en meget rigtig finantstet Sætning — været enige om, at, naar Staten skal træde til, saa skulde de Vedkommende ogsaa selv gjøre Noget, og den Sætning skulde vi da mindst opgive her, hvor der handles om 400,000 Rbdr., og hvor Staten ei giver mindre end